

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

In mai-iunie s-au împlinit zece ani de când a fost ales, investit și instalat I. P. S. Justinian în scaunul de Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române. Aniversarea aceasta o întâmpină cu bucurie întreaga Biserică, vlădici, preoți și credincioși. Căci în persoana Prea Fericitului Patriarh Justinian Biserica a găsit un cirmuitor înțelept și energic, care a știut călăuzi clerul și credincioșii pe calea drepte credințe și a luptei pentru înălțuirea năzuințelor luminoase ale poporului.

Cine ar putea cuprinde tot sbuciumul, toată truda Prea Fericitului Patriarh Justinian în acești zece ani de realizări, care vor dăinui peste vreme? — Ne mărginim numai să arătăm câteva din aceste realizări, cunoscute de altfel credincioșilor noștri.

Una din marile probleme bisericesti, pe care Prea Fericirea Sa a anunțat-o încă la început, a fost problema refacerii unității bisericesti, frântă prin silnicie și amăgire de împărații habsburgici la 1698. Credincioșii români din Ardeal trăiau despărțiți în două Biserici, deși ei toți aveau aceeași lege strămoșească, legea ortodoxă a Răsăritului. Dacă împărații vienezi ne-au despărțit, ca prin desbinarea noastră să ne robească mai ușor, astăzi când poporul e stăpîn pe soarta lui și pășește unit pe același drum, nu mai avea nici un rost să rămînem despărțiți în două Biserici. Odată ce avem aceeași lege strămoșească trebuia să ne ținem și de o singură Biserică. O singură lege strămoșească într-o singură Biserică strămoșească, aceasta a fost dorința preoților și credincioșilor vreme de peste 200 ani. Această dorință s-a împlinit în octombrie 1948, când frații greco-catolici s-au întors la sînul Bisericii-mame. Așa am devenit iarăși una cum am fost și înainte de 1698. Chemarea Prea Fericitului Patriarh Justinian a găsit ecou în sufletele preoților și credincioșilor și turma dreptcredincioasă a fost reîntregită.

Cine nu-și amintește bucuria și dragostea părintească, cu care a primit Prea Fericirea Sa pe reprezentanții celor ce au revenit la altarul strămoșesc, când aceștia s-au prezentat la Patriarhie sau la marea Adunare de la Alba-Iulia? Cine nu cunoaș-

Zece ani

te toată osîrdia Prea Fericirii Sale în acești zece ani ca acești fii ai Bisericii noastre să se simtă bine la sînul Ei de mamă și să fie ca niște frați iubiți între ceilalți frați vechi ortodocși? Dintre frații reveniți au fost ridicați: un episcop, mai mulți vicari, consilieri, profesori de teologie, protopopi, preoți în parohii fruntașe. Mulți au fost distinși, alții ajutați. Li s-au trimis cărți de slujbă gratuit. Bisericele au fost reparate, pictate, terminate; casele parohiale au fost înnoite, zidindu-se și noi case parohiale. S-au tipărit articole, studii,

parhială. În felul acesta glasul lor este ascultat și ei pot să sprijinească pe preoți și episcopi în lucrarea pentru binele Bisericii. Legătura dintre cler și credincioși devine mai strînsă. Legătura dintre credincioși și Biserică se întărește.

Învățămîntul teologic este reorganizat. Pentru cîntăreți funcționează Școli de cîntăreți. Pentru cîntăreți de oraș (și preoți în parohii de cl. III) sînt seminariile. Pentru pregătirea preoților sînt Institutele Teologice Universitare din București și Sibiu. Toate aceste școli funcționează sub îndrumarea Bisericii, profesorii lor fiind plătiți de Stat, care acordă și burse pentru studenți și salarii pentru personalul administrativ și de serviciu. În felul acesta Biserica pregătește cîntăreți pentru strane și preoți pentru altare, pătrunși de evlavie cea adevărată și legați de popor.

Pentru monahism s-a introdus viața de obște, munca în cooperative, școlile monahale și seminariile monahale. În felul acesta monahii împreună munca, studiul și rugăciunea, devenind slujitori luminați ai Bisericii și pilăuitori tuturor credincioșilor cu viața, cu cunoștința și cu rîvna.

Pentru răspîndirea învățturii dreptmăritoare s-au tipărit reviste și cărți. Numai la București apar trei reviste: „Biserica Ortodoxă Română“, „Ortodoxia“ și „Studii Teologice“. Noul Testament, Psaltirea, Liturghierul și alte cărți de slujbă s-au tipărit în

zece de mii de exemplare. Cărți de studiu pentru seminariile și Institutele Teologice au apărut an de an. Cărți de rugăciuni, Catehisme, Predici și alte cărți religioase au fost răspîndite între credincioși. Atelierele Patriarhiei au lucrat veștminte și vase bisericesti, cruciulițe, icoane și alte obiecte sfințite folosite în biserici sau de către credincioși.

Prea Fericitul Patriarh însuși a ctitorit biserici și mănăstiri. A purtat o grijă deosebită de vechile biserici și mănăstiri, monumente istorice, care glăsuiesc despre credința strămoșilor și despre vredniciile lor.

N-a uitat nici pe credincioșii români din America, pentru care a sfințit pe P. S.

(Continuare în pag. 2)

Prea Fericitul Patriarh JUSTINIAN la instalarea I.P.S. Mitropolit NICOLAE în Sibiu (1957)

cărți, care au arătat însemnătatea reîntregirii bisericesti. Inlodeauna dragostea părintească și dragostea frățească s-a arătat prisositoare și lucrătoare.

Prin actul reîntregirii bisericesti Biserica Ortodoxă Română s-a întărit și viața ei s-a îmbogățit, căci la zestrea duhovnicească de pînă atunci s-a adăugat zestrea adusă de frații reveniți.

Așa s-a pornit la reorganizarea Bisericii Ortodoxe Române, făcîndu-se Statutul și Regulamente după nevoile de astăzi ale ei. În această organizare a Bisericii și credincioșii au drepturi, care îi leagă de viața Bisericii. Credincioșii își spun părerea în Adunarea parohială, aleg Consiliul parohial și Comitetul parohial. Ei trimit ca reprezentanți deputați în Adunarea E-

Fii un „făcător de pace!”

Dragul meu fiu, fii un viteaz luptător, fii un adevărat făcător de pace, pe fața pământului! Căci pacea-i bun de mare preț, ce-i place și lui Dumnezeu. Cel ce face pace în lume e numit „fiu” al lui Dumnezeu și se bucură de tot binele și de fericire în viață.

Ține aprinsă cu drag și avînt făclia păcii cît trăiești pe pămînt. Și luptă-te cu mult curaj și cu mare bărbăție, pentru păstrarea păcii pe pămînt. Cercetează biserica, locașul cel divin, cu multă sîrguință și bucurie și urmează cu sfințenie poruncile legii de aur a lui Hristos. Păstrează cu mult drag: numele cel sfînt și bun de creștin, ca să cîștigi raiul, prin credință vie și prin purtare frumoasă. Căci religia, mama noastră cea înțeleaptă, a sprijinit și sprijină lupta pentru pace adevărată și pentru dreptate.

Biserica dorește oamenilor dreptate, pace și multă bucurie, frăție și egalitate. Chiar legea de aur a Domnului Iisus Hristos, marele nostru Mîntuitor, ne zice nouă astfel: — „Pace las vouă; pacea Mea dau vouă!” Iar preoțimea ortodoxă ia parte activă la luptă pentru pace, luptă măreață și sfîntă.

Pacea e un bun suprem și e darul cel mai de valoare al omenirii, care aduce bucurie și fericire în orice cămin. Ea-i comoara minunată a tuturor.

Alături de popor

Lucrarea preoțimii noastre alături de popor pentru o viață mai bună, pentru pace, este prețuită de Guvern și de organele locale ale puterii de stat. Am scris aici altădată numele celor ce au fost decorați pentru activitate patriotică. Intre aceștia alături de numele vlădicilor, vicarilor, consilierilor și profesorilor de teologie, întîlnim și nume de protopopi și preoți. Anul acesta a fost decorat cu ordinul „Steaua Republicii Populare Romîne” cl. V, protopopul M. Ciobanu de la Reghin. Prin această decorare se cinstește activitatea unui protopop vrednic și a preoțimii din acel protopopiat, care a știut să păstreze neștirbită legătura cu poporul și cu năzuințele lui: „O părticică din decorația dată mie este pe pieptul fiecărui preot din protopopiat” a spus P. C. Prot. M. Ciobanu cînd preoțimea din protopopiat l-a sărbătorit.

În multe din raioane și comune între deputați au fost aleși și preoți. Astfel, la Sibiu P. C. vicar Traian Belășcu a fost ales deputat regional (Reg. Stalin) și deputat orășenesc (Sibiu), la Orașul Stalin a fost ales prot. Vasile Coman deputat orășenesc; la Alba Iulia a fost ales prot. Victor Negrea deputat raional; la Reghin a fost ales prot. Mihai Ciobanu deputat raional; la Sighișoara a fost ales prot. Sabin Dobre deputat raional; la Făgăraș pr. Ștefan Tascianu din Toderița a fost ales deputat raional. Toți aceștia lucrează alături de ceilalți deputați, în sfaturile populare regionale, raionale sau orășenești pentru propășirea regiunii, raionului sau orașului respectiv. Este aceasta o cinstită, care mărturisește că munca pentru binele poporului e răsplătită și scoasă în lumină.

Ea e și un angajament pentru toți de a sta lîngă popor și a munci împreună cu el pentru viața cea nouă.

T.

Bunul Hristos este „Domnul Păcii” și-al dragostei și a predicat în lume, „Evanghelia păcii”.

Dorirea cea vie, cea înflăcărată a oricărui creștin este lupta sfîntă pentru pacea dreaptă și cea trainică a tuturor oamenilor muncii. Cît trăiești, creștine, pe fața pământului, fii cu adevărat un vajnic luptător, „făcător de pace”, ca să fii blagoslovit pe vecie de Domnul Dumnezeu, să fii mult iubit de El și să te simți bine și fericit în decursul vieții tale pămîntești.

Toată învățătura lui Hristos e străbătută de la un capăt la altul de duhul cel blînd și dulce al păcii și de duhul binefăcător și sfînt al dragostei și buneii înțelegeri între popoare. Iar istoria-i martoră fidelă, că epocile de aur și pline de strălucire, sînt epocile de înflorire a culturii, de răspîndire a civilizației, în vremuri de pace. Progresul e condiție a vieții numai în timp de pace și societatea omenească înflorește văzînd cu ochii în liniște.

Pr Anastasiu Bassarabin

Zece ani

(Urmare din pag. 1)

Andrei, și nici pe cei din alte țări străine, trimițîndu-le cărți și îndrumări și pregătînd preoți pentru ei.

În felul acesta viața Bisericii noastre, sub ocîrmuirea Prea Fericitului Patriarh Justinian, s-a desfășurat după rînduierile Sfinților Părinți. Incununarea acestor fapte este canonizarea, adică proclamarea de sfinți, a cîtorva dintre fiii Bisericii noastre care au strălucit în veacurile trecute întru sfințenia vieții. Așa din Ardeal sînt sfinții ierarhi Ilie Iorest și Sava Brancovici și sfinții mărturisitori Visarion, Sofronie și Oprea. Arătatu-s-a astfel că sămînța Evangheliei lui Hristos a rodit îmbelșugat între credincioșii Bisericii noastre.

Dar lucrarea Prea Fericirii Sale nu s-a mărginit la cuprinsul Bisericii Ortodoxe Romîne. Prea Fericirea Sa a întărit legăturile cu celelalte Biserici Ortodoxe. Așa a făcut vizite în multe Biserici ortodoxe și a primit vizite din Patriarhia de Constantinopol și Patriarhia Antiohiei, Biserica Ort. Rusă, Bis. ort. Bulgară, Bis. ort. Sîrbă, Bis. ort. Greacă, etc. A luat parte la Consfătuiri ale Bisericilor Ortodoxe. A trimis delegați și a primit delegați ortodocși. Face schimb de reviste și cărți și informații cu toate Bisericile ortodoxe. Astfel Biserica noastră lucrează în frontul Ortodoxiei, luptătoare pentru dreaptacredință și pentru pace.

Chiar și Bisericile protestante cunosc acum mai bine și prețuiesc viața Bisericii ortodoxe. Cu celelalte culte din țara noastră se întrețin legături de bunăînțelegere și de împreună lucrare pentru pace și o viață mai bună.

Impletită cu activitatea bisericască este și activitatea socială. Preoții și credincioșii sprijină munca poporului pentru viața cea nouă, pentru propășirea Patriei. Ei sînt luptători activi pentru pace. Bucurîndu-se de libertate deplină, Biserica no-

Pentru Pace și Progres

La o Conferință interconfesională (Sibiu)

Astăzi noi ne-am adunat
Doamne cel mult lăudat
Să pornim al vieții spor
În biserici — pe ogor.

Noi creștini de lege sfîntă
Adunatu-ne-am în luptă
Ca precum Scriptura scrie
Pace pe pămînt să fie.

Spre al vieții nou făgaș
Și la sat și la oraș
Pentru toți ce vor să meargă
Construim o viață dragă.

Tineri oameni — și bătrîni
Făuri-vom cu-aste mîni
Peste vremile apuse
Primăveri și veri nespuse...

Creator-avînt în noi,
Nu trecutul de noroi
Vrem noi astăzi să mai vină.
Pace vrem — noi vrem lumină...

Iară Tu Inalt Prea Sfinte
Ne rugăm Prea bun Părinte,
Mîna dreaptă s-o ridici
Peste cei mari și cei mici.

Așa-i legea dreaptă-sfîntă
Te rugăm binecuvîntă
Peste harnicul popor
Pace-aici — pace-n ogor

La mulți ani cu fericire
Tot în pace și iubire
Republica Romînească
Cu progres să înflorească.

Preot Octavian Marin

stră este alături de popor și alături de luptătorii pentru pace, socotînd că în felul acesta împlinește voia lui Dumnezeu, care este: „pe pămînt pace și între oameni bunăvoire”.

Iată pe scurt cîteva din realizările celor zece ani, de cînd Intîistătător al Bisericii noastre este Prea Fericitul Patriarh Justinian. În aceste realizări este sufletul Prea Fericirii Sale și sufletul tuturor ierarhilor, preoților și credincioșilor, care au înțeles să slujească lui Hristos și poporului, Bisericii și Patriei. Toate acestea sînt semnul lucrării Duhului Sfînt în Biserica Domnului, care a luminat, a întărit, a însuflețit pe toți ceice mărturisesc dreaptacredință. Fie ca lucrarea aceasta să aducă noi și noi roade duhovnicești!

Rugăm pe Părintele luminilor să țină întru mulți ani pe Prea Fericitul Patriarh Justinian, spre a ne călăuzi și de acum înainte pe calea drepteicredințe și a buneivoini și păcii între popoare: Întru mulți ani Prea Fericite Părinte!

TELEGRAFUL ROMÂN

Din faptele Sf. Apostoli

— Apostolul Petru —

După cum știm, Petru este unul din cei doi-sprezece ucenici ai Mântuitorului Hristos. Într-o clipă de slăbiciune omenească, acest ucenic s-a lepădat de Domnul. Dar, puțin după aceea, el „a plins cu amar”, și toată viața nu s-a mai depărtat de Hristos. Ba a și murit pentru El și pentru Evanghelia Sa.

Multe și însemnate sînt faptele Sf. Apostol Petru. Mai întii, la Rusalii, el a predicat cu putere și atunci, „cei ce au primit cu bucurie cuvîntul, s-au botezat. Și s-au adăugat în ziua aceea ca la trei mii de suflete” (Fapte 2, 41) la Biserica.

Altădată, „Petru și Ioan se suiau împreună la biserică, la rugăciunea din ceasul al nouălea. Și era acolo un olog din pîntecele mamei sale, pe care îl duceau în fiecare zi și-l puneau dinaintea bisericii, la ușa numită „Frumoasa”, ca să ceară milostenie la cei ce intrau în biserică. Acesta văzînd pe Petru și pe Ioan vrînd să intre în biserică, a cerut milostenie. Iar Petru cu Ioan căutînd la el, a zis:

„Privește la noi!”

Și el se uită la ei cu băgare de seamă, nădăjduind să primească ceva de la dînșii. Petru însă a zis:

„Argint și aur nu se află la mine; dar ceea ce am, aceea îți dau: în numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, scoală și mergi!”

Și apucîndu-l de mîna dreaptă, l-a ridicat; și îndată, i s-au întărit tălpile și genunchile sale. Și sărînd, a stătut în picioare și a început a umbla; și a intrat cu ei în biserică, umblînd și sărînd și laudînd pe Dumnezeu” (Fapte 3, 1—8).

Văzînd cele întimplat cu ologul, mulți oameni au cerut să fie botezați. Și s-au adăugat la Biserica lui Hristos, „sporînd astfel numărul oamenilor credincioși pîna la cinci mii” (Fapte 4, 4).

Dar acest lucru nu era pe placul iudeilor. De aceea au pus mîna pe Petru și pe Ioan și i-au dus în fața sinedriului, ca să-i cerceteze și, de va fi cu cădere, să-i pedepsească. La urmă li s-a poruncit „ca nicidecum să nu mai învețe în numele lui Iisus” (Fapte 4, 18).

Petru și Ioan au continuat să-l vestească pe Domnul și încă mai cu îndrăzneală ca pînă acum. Deci „sculîndu se căpetenia preoților și toți cei cu el, mai cu osebire saducheei, și umplîndu-se de ură, și-au pus mîinile pe apostoli și i-au dat la închisoarea de obște. Dar un inger al Domnului, deschizînd peste noapte ușile temniței și scoțîndu-i, le-a zis:

„Duceți-vă și, stînd în biserică, vestiți poporul toate aceste cuvinte ale vieții” (Fapte 5, 17—20)

Și ei au făcut după îndemnul ingerului. De aceea au fost prinși din nou și înfățișați iarăși sinedriului, care le-a repetat porunca de a nu mai învăța în numele lui Iisus.

„Trebuie să ascultăm mai mult pe Dumnezeu decît pe oameni” (Fapte 5, 29), au răspuns apostolii.

Doar învățatul Gamaliel, „dascăl de lege, cinstit de tot poporul” (Fapte 5, 34), a zis celor din sinedriu:

„Nu vă legați de oamenii aceștia, ci-i lăsați, căci lucrul acesta sau planul acesta, de este de la oameni, se va risipi; iar de este de la Dumnezeu, nu-l veți putea risipi; păziți-vă deci, ca nu cumva să fiți și luptători împotriva lui Dumnezeu”. Și l-au ascultat și chemînd pe apostoli, i-au bătut și poruncind să nu mai vorbească de nu-

mele lui Iisus, te-au dat drumul”. (Fapte 5, 38, 40).

Mai tîrziu, Petru și Ioan s-au dus în Samaria și acolo și-au pus mîinile peste mai mulți credincioși, dîndu-le astfel darul Duhului Sfînt. Acolo l-au întîlnit ei pe vrăjitorul **Simon Magul**, care i-a înbiat cu bani, ca să-i dea și lui puterea pe care o aveau de la Hristos. Dar Petru l-a cerat pe Simon Magul cu asprime, arătîndu-i că darul lui Dumnezeu nu se poate cumpăra cu bani.

Din Samaria, ei s-au dus în orașul **Lida** și aci Petru l-a vindecat, în numele lui Hristos, pe slăbănogul **Enea**, care de opt ani zăcea pe pat.

Faptă minunată a săvîrșit apostolul Petru și în orașelul **Iope**. Căci acolo, cu rugăciunile sale, a învia-o pe fecioara cu numele **Tavita** (Căprioara). Iar în Cesarea l-a adus la credința în Mîntuitorul pe sutașul **Corneliu** și pe cei ai casei acestuia.

Pe la anul 52, apostolul Petru a luat parte la **Sinodul apostolesc** ce s-a ținut în Ierusalim și la care s-au adus hotărîri de mare însemnătate pentru bunul mers al Bisericii Domnului.

După Tradiție, apostolul Petru ar fi murit la Roma în vremea persecuției împăratului Neron, pe la anul 64. El a fost răstignit cu capul în jos, așa cum însuși a cerut.

De la apostolul Petru ni s-au păstrat două epistole cuprinzînd învățătură și îndemnuri creștinești osebite de alese.

Biserica prăznuiește numele lui în 29 iunie din fiecare an.

Apostolul Pavel

— Convertirea lui Saul —

„În vremea aceea s-a făcut goană mare asupra Bisericii din Ierusalim și s-au risipit toți prin ținuturile Iudeii și ale Samariei, afară de apostoli” (Fapte 8, 1). Intre prigonitori se găsea și tînărul Saul, „care pustia Biserica, pătrunzînd prin case și tirînd bărbăți și femei și aruncîndu-i în temniță”. (Fapte 8, 3).

Astfel, „Saul suflînd mereu groază și ucidere asupra ucenicilor, a mers la căpetenia preoților și a cerut de la el scrisori către sinagogile din Damasc, că dacă ar afla pe unii, care ar urma calea învățaturii lui Hristos, fie bărbăți ori femei, să-i aducă legați în Ierusalim.

Dar cînd mergea el și se apropia de Damasc, fără de veste a strălucit peste el o lumină din cer și căzînd el la pămînt, a auzit un glas, zicîndu-i:

„Saule, Saule, ce mă prigonești?”

Iar el a zis:

„Cine ești, Doamne?”

Zis-a Domnul:

„Eu sînt Iisus, pe care tu îl prigonești. Cu greu îți este să lovești cu piciorul în bolduri”.

Iar el tremurînd și îngrozit fiind, a zis:

„Doamne, ce voiești să faci?”

Și Domnul a zis către el:

„Scoală și intră în cetate și îți se va spune ce trebuie să faci”.

Iar oamenii, care mergeau cu el pe cale, auzind glasul și nevăzînd pe nimenea, stăteau încremeniți.

Și s-a sculat Saul de la pămînt și deschizîndu-și ochii săi, nu vedea pe nimenea. Și ducîndu-l de mîna, l-au băgat în Damasc. Trei zile n-a văzut și n-a mîncat, nici n-a bătut.

În Damasc însă era un ucenic cu numele **Anania**. Și a zis Domnul către acesta în vedenie:

„Scoală-te și mergi pe ulița ce se cheamă Dreapta și caută în casa lui Iuda pe Saul, care

se numește Tarseanul, căci iată se roagă și a văzut în vedenie pe un om cu numele Anania intrînd și punîndu-și mîinile pe el, ca să vadă”.

Anania însă a răspuns:

„Doamne, de la mulți am auzit de omul acesta și cît rău a făcut sfinților Tăi în Ierusalim; ba și aici are putere de la căpeteniile preoților să lege pe toți cei ce cheamă numele Tău”.

Iar Domnul a zis către dînsul:

„Mergi, că acesta.. este vas ales, ca să poarte numele meu înaintea neamurilor și... a fiilor lui Israel. Căci eu îi voi arăta cîte se cuvine să pătimească el pentru numele meu”.

Atunci s-a dus Anania, a intrat în casa lui Iuda și punîndu-și mîinile peste Saul, a zis:

„Frate Saule, Domnul Iisus, cel ce îți s-a arătat în calea pe care veneai, m-a trimis, ca să vezi și să te umpli de Duh Sfînt”.

Și îndată a căzut de pe ochii lui ca niște solzi și a văzut numai decît și sculîndu-se, s-a botezat și luînd hrană, s-a întărit. Și a rămas Saul cîteva zile cu ucenicii cei din Damasc. Și îndată a început a propovădui prin sinagogi pe Hristos, zicînd că acesta este Fiul lui Dumnezeu”. (Fapte 9, 1—20).

Dar iudeii din Damasc s-au sfătuit să-l omoare pe Saul și păzeau porțile cetății ziua și noaptea, ca să-l prindă. „Atunci luîndu-l ucenicii noaptea, l-au pogorît cu o coșniță peste zid. Și mergînd Saul la Ierusalim, căuta să se lipească de ucenici, dar toți se temeau de dînsul, necrezînd că-i ucenic.

Dar luîndu-l Varnava, l-a dus la apostoli și le-a spus cum a văzut pe cale pe Domnul, și că i-a grăit, și cum în Damasc a propovăduit cu îndrăzneală în numele lui Iisus. Și a rămas în Ierusalim, ducîndu-se și venind cu dînșii și propovăduind cu îndrăzneală în numele Domnului Iisus” (Fapte 9, 25, 28).

*

Întîlnirea lui Saul cu Mîntuitorul Hristos în drumul spre Damasc a dus la schimbarea întru totul a celui dintii; din prigonitor al creștinilor, Saul s-a schimbat în mare apostol al lui Hristos.

Din activitatea unui comitet parohial

Comitetul parohial al parohiei ortodoxe romîne Noul (prot. Sibiu), înființat pe baza deciziei patriarhale nr. 98/1949, a împlinit 6 ani de existență și funcționare.

Comitetul, condus de cîntărețul bisericesc Morar Laurean are 4 secții: secția misionară, care este ajutoare a preotului în lucrarea de catehizare obștească în biserică și de învățare a cîntărilor bisericesti; secția educativă, se ocupă cu educația religioasă-morală; secția gospodărească, se ocupă cu curățenia, îngrijirea și întreținerea bisericii, a curții bisericesti și a cimitirului parohial; secția samaritană, care are de scop cultivarea milei creștine.

Credincioșii parohiei Noul timp de 6 ani și-au arătat o caldă iubire de oameni și o simțire creștinească aleasă, încît sînt hotărîți ca și de acum înainte să „nu dea uitării facerea de bine și dărnicia, căci la jertfe ca acestea Dumnezeu privește cu plăcere”. (Evrei 13, 16).

De aceea ei sprijinesc orice lucrare de folos obștesc și de ajutorare cînd este nevoie. Nu dăm aici nume și cifre, căci nu vrem să laudăm pe nimeni, socotînd că lauda se cuvine Domnului.

Intreaga lucrare a Comitetului parohial se desfășoară sub îndrumarea preotului.

Iată ce fapte frumoase pe linie creștinească pot săvîrși enoriașii unei parohii revenite la sînul Bisericii mame ortodoxe, dacă sînt însuflețiți spre tot lucrul bun.

N. P.

Calea de mijloc

Atunci cînd este vorba de a alege între bine și rău, de a făptui pe cel dintîi și de a nu săvîrși pe cel de-al doilea, nu mai este loc pentru o cale de mijloc. Ești sau cald — virtuos, sau rece — păcătos, spre a folosi o vorbă împrumutată din cartea Apocalipsului. **Căldicelul**, care nu e nici cald nici rece, nici bun nici rău, va fi osîndit, ni se spune (Apoc. III, 15—16), întocmai ca și păcătoșii. De aceea scrierile Părinților Bisericii și arată că există doar două căi, una a luminii și a vieții, alta a întunerecului și a morții.

Cum se potrivește însă învățătura aceasta despre cele două căi sau drumuri, cu zicerea din bătrîni: **calea de mijloc, este de aur**, zicere plină de înțelepciune și bogată în înțelesuri?

Dacă atunci cînd se pune chestiunea de a săvîrși binele sau răul nu există cale de mijloc, apoi atunci cînd e vorba de a făptui binele, desăvîrșirea, se deschid înaintea creștinului, putem spune, trei drumuri: unul al leneșilor, altul al foarte zeloșilor, și în cele din urmă, un altul de mijloc, al celor mai mulți și obișnuiți.

Leneși să nu ne dovedim a fi, căci acei ce se lenevesc a face binele, sfîrșesc prin a deveni robi păcatului și morții. Zeloși ar fi bine să fim cu toții, dar nu stă în puterea fiecăruia să meargă pe drumul care urcă muntele desăvîrșirii pieptiș, oricît de greu ar fi el. Cei mai mulți ca să ajungă pe culme, o iau pe calea mai ușoară și mai puțin pieptișă a ocolului, care-i ferește de oboseala ce le sleiește puterile, de primejdiile ce nu se pricep să le înfrunte, de piedecile care nu sînt în stare să le treacă.

În viața creștină există deci aceste trei drumuri care se deschid în fața oricărui iubitor de desăvîrșire: **drumul coborîtor**, care este cel mai ușor și lipsit de greutate, dar care duce spre prăpastie; **drumul pieptiș** care este poteca grea și obositoare ce duce drept spre culme și, în sfîrșit, **drumul de mijloc** care duce tot spre culme, însă printr-un ocol, ușurînd astfel mersul celui ce încearcă să ajungă sus, la desăvîrșire. Cel dintîi este al celor ce nesocotesc poruncile evanghelice și trăiesc o viață molatecă, păcătoasă; cel de-al doilea este al celor ce lepădîndu-se de tot răul, goi de orice împătîmire, cu crucea în spate, urmează Domnului (de obicei călugării); al treilea este al celor ce vrăjmășuind păcatul dar neavînd tăria să se afierosească în întregime lui Dumnezeu, doresc totuși binele și se osteneșc să-l săvîrșesc în orice clipă a vieții lor. Așa s. ex. în ce privește postul unii nu-l țin sau îl țin cum vor, alții îl țin cu rînduială, iar alții îl țin cu asprime.

Pentru că cei mai mulți dintre noi n-am fost dăruiți cu puterea de a **părăsi toate și a urma** lui Iisus Domnul (ca monahii), de aceea și există un drum al nostru, potrivit nouă, care să ne ducă la desăvîrșire printr-un ocol ferit de orice primejdii, pe acesta trebuind să-l urmăm și nu pe altul. Cuviosul Ioan Scărarul spune în această privință, mîniecînd de la cele scrise în Proverbele lui Solomon (IV, 27): „Să nu te abați, zice Ecleziastul, nici la dreapta, nici la stînga”, ci să umblî pe calea împărătească (de mijloc). De aceea calea de mijloc se potrivește celor mai mulți”... (Scara, Treapta I-a la sfîrșit).

Neîntînd seama de puterile lor, unii încearcă să urce muntele desăvîrșirii pieptiș, pe drumul cel mai greu. Cunoscîndu-l însă prea puțin, rătăcesc pînă ce în loc de culme nimeresc în prăpastie; ori se rănesc și se îmbolnăvesc fără leac;

Din păcătoși sfinți¹

Noi, măcar că sîntem acum în treaptă așa de jos (păcătoși), ne putem înălța, ne putem face sfinți.

Dară ce lipsește să lucrăm, ca să ne facem sfinți, după un adînc de fără de legi, întru carele pînă acum am petrecut? Voi poate credeți, că eu voi zice, că lipsește să începeți a vă anina, a vă înălța din pas în pas, și ca din treaptă în treaptă. Astăzi să lași o desmierdare, mîne alta, și așa să faceți ca nesimțită procopseala voastră în faptele bune. Ci să mă iertați, că eu voiesc a vă povățui pe altă cale. Pînă cugetați voi întru acel chip, voi nu vă încredințați de ajuns puterii darului celui dumnezeiesc, nici pare că nu vă aduceți aminte, că nu picioarele voastre sînt, care au de a vă purta așa sus, ci aripile darului lui Dumnezeu. Drept aceea eu vă zic, că de voiți voi întru adevăr să vă faceți sfinți, lipsește a face o hotărîre cu bărbăție mare. Treaba păcătoșilor celor mari nu e ca a altor oameni ce sînt întrași în calea faptelor bune, sau nu sînt obicinuiți întru răutate. Aceștia măcar că merg încet-încet totuși uneori se întîmplă să ajungă la sfințenie, de oarece nu sînt cu totul înstrăinați de la bine cu sarcina obiceiurilor celor rele. Iară păcătoșii cei mari dacă pe un suiș așa alunecos nu vor merge repede, îndată alunecă în jos. Și pentru aceea de veți vrea a vă aduce aminte, veți vedea că mai toți aceia, cari din adîncul răutății se ridicară la culmea evlaviei, toți ajunseră acolo, ca să zic așa, într-o sărită, cu care bărbătește se opintiră la început. Căutați la Pelagia, păcătoasa cea mare din Antiohia, ce făcu ea? Abia îi atinse Dumnezeu inima cînd asculta predica arhiereului

ori se lasă pradă deznădejdiei, văzînd cît îi mai desparte de vîrf, etc.... Alții, încrezuți în ei înșiși, se îngîmfă, nedîndu-și seama că drumul trece prin locuri pline cu fiare sălbatice care, într-adevăr, nici nu întîrzie să-i atace, și atunci cînd se năpustesc asupra-le, îi prăvălesc dintr-o dată nefiind pregătiți să le reziste; iar fiarele sînt: lăcomia pîntecelui, desfrînarea, zgîrcenia, mînia, întristarea, trîndăvia și mîndria. Nu puțini sînt apoi aceia care dorind să ajungă grabnic pe culmea desăvîrșirii, sar — cum se zice — peste cal, întrec adică măsura, fie în post, fie în disprețuirea trupului, fie în diferite nevoițe, ajungînd să-și pricinuiască singuri moartea, ori să-și urască semenii, ș. a. m. d.

Pentru a nu rătăci în acest fel, este mai bine ca drumul cel greu să-l lăsăm în seama celor ce li s-a hărăzit de către Tatăl ceresc a-l urma, noi ceilalți, străduindu-ne să ajungem la desăvîrșire pe calea cea **împărătească, de mijloc**, care ne ferește de orice primejdii și totodată, este pe măsura puterilor noastre. Această cale constă în săvîrșirea de fapte bune, în viețuirea potrivit poruncilor dumnezeiești, în urmarea curățeniei, smereniei, răbdării, iubirii...

Dumnezeu Tatăl să ne hărăzească, Dumnezeu Fiul să ne învrednicească și Dumnezeu Sfîntul Duh să ne ajute să umblăm cu bună-cuviință pe calea ce duce spre desăvîrșire, făcîndu-ne astfel părtași darurilor Lor cele bogate.

N. Corneanu

¹ Din predica lui Petru Maior la Duminica tuturor sfinților. Petru Maior (1760—1821) a fost un mare scriitor bisericesc ardelean, care a luptat pentru ca romîni să fie una în legea strămoșească.

Nonu, decît se hotărește să grăiască cu arhiereul. Dară neputînd dobîndi, ca să fie slobozită înăuntru la arhiereul a cuvînta deosebi, se duce la dînsul în Sobor, și căzînd la picioarele lui cere pocăianie și iertare. După aceea, socotiți voi doară că în lungă vreme a urmat, ca întîi să se lase de faptele cele de rușine; apoi să părăsească petrecerile cele cu glume, după aceea să se tragă la pustie. Ba nu risipi bine ziua a treia după întoarcerea sa, cînd toate vestmintele sale cele strălucite, toate mărgăritarele, toate pietrele cele scumpe, toate averile sale le duse înaintea arhiereului, ca el să le împartă cum îi place la săraci. De acoloa întorcîndu-se acasă dădu slobozenie tuturor robilor săi, și roabelor sale, și pînă în opt zile se îmbracă cu aspre vestminte pustnicești, și ducîndu-se la Ierusalim se închise într-o chilie de unde nici nu ieși pînă la moartea ei. Ce să zic de Tais egipteanca? Pofti ea de la arhimandritul Pafnutie, carele o întorsese, doară vreme mai mult de trei ceasuri, pînă se închise într-o mănăstire de călugărițe, ca pururea întru pocăianie să viețuiască? Așa și alții mulți.

Cu inimă dară și voi cu bărbăție odată să rumpeți legăturile cele grele, cu care aveți în-sărcinat sufletul vostru, cu statornicie să vă hotărîți a vă face sfinți, nu vă îndoieți nimica; că Dumnezeu numai voi să vreți, stă gata nu numai să vă ierte păcatele, ci să vă primească între prietenii săi cei mai aleși. Nu vă însăimîntareți de greutatea cele ce sînt întru slujba lui Dumnezeu. Că Dumnezeu vă va sta întru ajutor în ispitele voastre, Dumnezeu vă va apăra întru primejdiile voastre, Dumnezeu vă va îmbărbăta întru spaimele voastre, Dumnezeu, precum vă dă ajutor ca să vă sculați din păcatele voastre, și să slujiți lui, așa ca să fiți statornici în slujba lui, vă va da tărie și virtute: „Cel ce a început întru voi lucrul cel bun, îl va săvîrși” (către Filipeni cap. I, stih. 6). Așa nu cumva să vă slăbească de inimă frica aceea, că doară nu veți fi statornici pînă la moarte în slujba cea dumnezeiască, în evlavie, de care vă veți apuca, nu: că precum a vă întoarce către Dumnezeu, și a începe a sluji lui, a fost în voia voastră cu darul lui Dumnezeu, așa și a rămînea în slujba lui va sta în voia voastră. Dumnezeu nici odinioară nu vă va părăsi. Dacă acum păcătoși fiind vă chiamă, și vă primește, cum socotiți apoi pocăiți să vă lapede: „Pe cel ce vine la mine” acestea sînt cuvintele lui Dumnezeu, „pe cel ce vine la mine, nu voi scoate afară” (Ioan cap. 6, stih. 37). Cine e, carele să cumpere un pămînt, și apoi să nu-l are bucuros? Sau să samene sămîntă, și apoi să nu culeagă rodirile bucuroși? Sau să-și facă casă, și apoi să nu locuiască într-însa bucuros? Așa și Dumnezeu după ce v-a dobîndi prin pocăiania voastră cu darul său cel neprețuit, vă va iubi, vă va cinsti, cu alte și cu alte daruri vă va îmbogăți, vă va întări, și vă va sfinți: „Cel ce a început în voi lucrul cel bun, îl va săvîrși”. Care ca să dobîndim, tuturor sfinților, a căror pomenire astăzi cu cucernicie serbăm, ca să fie mijlocitori către Dumnezeu, să ne rugăm: „Pentru rugăciunile sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Christoase, Dumnezeul nostru, miluește-ne pe noi”. Amin.

